

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1359/06
06.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ВВ, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Крушевцу Гж. бр. 124/06 од 27.2.2006. године, у седници одржаној 6.9.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Крушевцу Гж. бр. 124/06 од 27.2.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Брусу П. бр. 534/05 од 18.11.2005. године обавезан је тужени да плати тужиоцу на име накнаде штете 408.086,07 динара са припадајућом законском каматом почев од 24.1.2001. године. Одлучено је да ће о трошковима поступка накнадно бити донета одлука.

Одлучујући о жалби туженог, Окружни суд у Крушевцу је пресудом Гж. бр. 124/06 од 27.2.2006. године преиначио првостепену пресуду Општинског суда у Брусу П. бр. 534/05 од 18.11.2005. године и одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му плати на име накнаде штете износ од 408.086,07 динара са припадајућом законском каматом почев од 24.1.2005. године као неоснован.

Против наведене пресуде Окружног суда у Крушевцу тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу овлашћења из члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04 од 22.11.2004. године, који је ступио на снагу 23.2.2005. године) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 354. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се у ревизији тужиоца указује, јер су разлози о одлучним чињеницама јасни и без противуречности, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац АА, отац тужиоца ББ и да живе у заједничком домаћинству. Тужилац ББ држи кафану "ГГ" у ДД, а Тома се бави узгајањем стоке, телади и оваца на фарми која је удаљена од куће Зкм. Обојица се повремено баве пољопривредним пословима. Године 1999. тужилац АА је купио возило "___" у ЛЛ, и како није имао положен возачки испит дао је свом сину ББ да употребљава ово возило, за све потребе породичног домаћинства. Током 2001. године ББ је ово возило више пута давао ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, јер је имао са њима договор да они купују цигарете у ИИ, с тим што ће један део цигарета дати њему, а други део задржати за себе. Ове цигарете често су складиштене у кући која се налазила поред породичне куће тужиоца али која није његово власништво. Јануара месеца 200_ године ББ је "___" дао туженом ЖЖ у истом циљу ради куповине и шверца цигарета из ИИ. Тужени је заједно са ЂЂ, ЕЕ и ЗЗ, одвезао цигарете у количини од 2.999 боксова у село ЈЈ, ради продаје КК за износ до 14.125 ДМ. Због овог учињеног кривичног дела недозвољене трговине кривично су одговарали и осуђени овде тужени и остали који су у том послу учествовали. Тужилац ББ је знао чиме се бави ЖЖ, а знао је и када му је критичном приликом "___" дао на коришћење у недозвољене сврхе за шверц цигарета. Ово возило је 24.1.2001. године одузето као средство извршења кривичног дела и предато држави.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање другостепени суд је правилно применио материјално право.

Законом о облигационим односима чланом 163. ставом 1. је прописано је да ко на своју штету дозволи другоме предузимање неке радње не може од њега захтевати накнаду штете проузроковане том радњом. По овој одредби ко на своју штету дозволи другоме преузимање неке радње, као што су тужиоци дозволили туженима да њиховим колима шверцују цигарета, односно извршењу кривичног дела, не могу тражити да се тужени обавезу на накнаду штете, јер је она настала из забрањеног посла.

Наводима ревизије не доводи се у сумњу законитост побијане другостепене одлуке, јер тужилац Тома и његов син тужилац ББ живе у заједничком домаћинству односно имају заједницу живота и рада. Тужилац АА је купио возило за које је у моменту куповине знао да не може да управља њиме јер нема возачку дозволу, па га је дао свом сину да га користи за потребе породичног домаћинства и то на неограничено коришћење. Управо је тужилац Бобан неограничено користио возило и за недозвољене потребе – шверц цигарета, у ком шверцу је то возило и одузето од стране државе као средства извршења кривичног дела. Стога тужилац Тома не може тражити да се тужени обавезе да му штету надокнаде.

Другостепени суд је у својој одлуци дао довољне и јасне разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни суд, па је на основу одредбе члана 405. ЗПП одлучено као у изреци ове пресуде.

Председник већа – судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СМ